

РЕШЕНИЕ

№ 18311

гр. София, 29.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 19.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **2972** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Е. Х., гражданин на Република Турция срещу отказ за издаване на виза тип „Д“ от 14.02.2025г., постановен от ЗСК на РБългария в Б., Турция.

Твърди се в жалбата, че постановеният отказ е незаконосъобразен, поради противоречие с материалноправни разпоредби и нарушение на процесуалния закон. Според жалбата с постановения отказ са засегнати основни права и свободи по ЕКЗПЧОС – чл.8, § 1 регламентира правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата, които са неприкосновени. Твърди се, че в обжалвания административен акт липсват каквито и да било мотиви, относно посоченото правно основание – чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Няма данни и доказателства, че заявителят застрашава по някакъв начин националната и обществената сигурност и социално – икономическата система в България. Отказът за издаване на виза е проява незачитане на правото на заявителя на личен живот, свързан с избора му къде желае да пребивава. От мотивите на издадения акт не става ясно в какво се състоят съмненията на административния орган и защо той счита, че представените документи за издаване на виза не представят достоверно целта и условията на пребиваване, не става ясно кои обстоятелства са довели до това заключение.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. И.. Поддържа жалбата по мотиви подробно изложени в нея. Претендира присъждане на разноски по представен списък в размер на 1010лв.

Ответникът, чрез юрк. К. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Заявява, че отказът е мотивиран, като освен правното основание са посочени и в допълнителни бележки част от

съображенията, изказани в отрицателното становище на дирекция „Миграция“.

Софийска градска прокуратура не взема становище.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Е. Х., гражданин на Република е подал на 10.12.2024г. заявление за издаване на виза тип „Д“ за дългосрочно пребиваване в РБългария, като представител на чуждестранното търговско представителство на АТОЛИЕ ГАРАЖ ОТОМОТИВ С. ВЕ ТИДЖАРЕТ Л. Ш.. Същото е регистрирано в Българската търговско – промишлена палата, за което е приложен към заявлението Сертификат №4552/29.11.2024г. Сертификатът удостоверява, че търговско представителство с наименование АТОЛИЕ ГАРАЖ ОТОМОТИВ С. ВЕ ТИДЖАРЕТ Л. Ш. със седалище в Б. е вписано в Единния търговски регистър на БТПП с решение от 21.12.2023г. Адресът на представителството в РБългария е в [населено място], [улица], дейността е техническо обслужване и ремонт на МПС. Представители по пълномощие в България са Х. Б. и О. П.. Представител по право в България е Е. Х.. Приложен е договор за наем от 27.02.24г. между А. А. С. - наемодател и Е. Х. - наемател, за наем на двуетажна масивна жилищна сграда в [населено място], на [улица].

Визата е отказана с издадения на 14.02.2025г. Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване от ЗКС на РБългария в Б., Турция, връчен на заявителя на 21.02.25г. като основание за отказа е посочен чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Като допълнителни забележки е посочено, че по данни на наемодателя, апликанта е устроен и живее в Република Турция, няма намерение да се установи трайно продължително или постоянно в Република България, целта е да получи българско гражданство.

Съдът е изискал становището на Дирекция „Миграция“ от извършената съгласувателна процедура по искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по реда на чл.15, ал.1 вр. с чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ на Е. Х., което е постъпило по делото с придружително писмо от 04.04.25г. Становището на началник на група „Миграция“, ОДМВР – К. е отрицателно по своя смисъл, макар в последният му абзац (на лист 54 от делото) да се констатира известна нелогичност, дължаща се вероятно на техническа грешка. След извършени проверки в информационните масиви на МВР и на декларирания от лицето адрес на пребиваване е констатирано, че помещението, декларирано като офис на търговското представителство на фирма АТОЛИЕ ГАРАЖ ОТОМОТИВ С. ВЕ ТИДЖАРЕТ Л. Ш. е оборудвано за нуждите и целите на търговското представителство. На 21.01.2025г. е извършена проверка от служители на група „Миграция“ при ОД МВР - К. на адреса, заявен като адрес на пребиваване в [населено място] на [улица]. На място е установен домакинът А. А. С., която е попълнила въпросник, в който заявява, че познава турският гражданин Е. Х., като ги е запознало лице на име Д. Кара. Има ключ за жилището и има лични вещи в него, до момента е посещавал страната няколко пъти с виза „С“. Е. Х. работи като продавач на авточасти в [населено място], има две деца, които живеят в същия град. Целта на заявената виза, според българската гражданка е Е. Х. да работи в Република България, след което да получи гражданство, има намерение да посети страната през лятото. Въз основа на информацията, получена при проверката е направен извод, че заявителят не живее на територията на РБългария и не смята да се установи в страната. Становището на ДА “Национална сигурност“ постъпило по делото е положително.

В съдебно заседание е разпитан господин Д. Кара – турски гражданин, който живее в България от 14 години, има разрешение за постоянно пребиваване и е познат с жалбоподателя от 5 години. Фирмата на Е. Х. в Турция се занимава с поддръжка и ремонт на коли, има регистрирано

търговско представителство в К., на ул. Р., офисът е напълно оборудван с компютри и бюра. Има сключен договор за наем, плаща се всеки месец по 300 лева. Намерението на г-н Х. е да пребивава тук и да води работните неща на търговското представителство.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, подадена е в срок и от лице, което има правен интерес от обжалване. Разгледана по същество жалбата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, приложени са Заповеди за компетентност №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи и №315/04.11.2024г. на Генералния консул в И.. Не се констатира съществени нарушения на административно-производствените правила, като правилно е приложен от административния орган и материалният закон.

Съгласно посоченото в акта правно основание за отказ на чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ: отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Чл. 30, ал.1 и ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим задължава дирекция "К. отношения" да изпрати искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване, след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност", освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност".

От посочените разпоредби следва, че консулското длъжностно лице е обвързано от становището на службите за административен контрол на чужденците, а от събраните по делото доказателства се установява, че становището на отдел „Миграция“ при ОДМВР – К., дадено в хода на съгласувателната процедура по заявлението на Е. Х. е отрицателно. При извършената проверка от служители на отдел „Миграция“ на адреса, заявен като адрес на пребиваване на турския гражданин в РБългария, собственичката на отдадения под наем имот в [населено място], на [улица] А. А. С. е заявила, че семейството на Е. Х., включително двете му малолетни деца е устроено в Турция, а той желае да работи в България, за да може впоследствие да кандидатства за българско гражданство. Разпитаният в съдебно заседание свидетел Д. Кара дава сведения, че в [населено място], на ул. Р. вече има оборудван офис на търговското представителство на турското дружество АТОЛЙЕ ГАРАЖ ОТОМОТИВ С. ВЕ ТИДЖАРЕТ Л. Ш.. Предвид заявената дейност на дружеството пред Българската търговско – промишлена палата: услуги – техническо обслужване и ремонт на МПС, не става ясно как офис, оборудван с бюра и компютри може да служи за осъществяване на дейността, която изисква друг вид помещения и обзавеждане (сервиз, магазин).

При наличните по делото доказателства, пред съда също не се установява по достоверен и надежден начин целта и условията на заявеното пребиваване, поради което е налице посоченото в административния акт правно основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Неоснователни са възраженията за немотивираност на акта, както и за засягане на правото на зачитане на личния и семеен живот по чл.8, §1 от КЗПЧОС, тъй като е налице хипотезата по §2: намесата на държавните власти в ползването на правото на личен и семеен живот е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на

националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, което в случая е преценено от компетентната служба за административен контрол на чужденците и отразено в изготвеното становище, а и в хода на делото не се опровергава.

Предвид горното, отказът е законосъобразен, а жалбата като неоснователна и недоказана следва да се отхвърли,

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Е. Х., гражданин на Република Турция срещу отказ за издаване на виза тип „Д“ от 14.02.2025г., постановен от ЗСК на РБългария в Б., Турция.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му пред Върховния административен съд на РБългария.

СЪДИЯ: